

Άγ. Αμβρόσιος ο Κύπριος, ο κρυμμένος θησαυρός του αγιολογίου (Χαράλαμπος Μπούσιας, Μέγας Υμνογράφος της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Συναξαριακές Μορφές](#)

Ο Όσιος Αμβρόσιος, ο Κύπριος

Η μνήμη του τιμάται στις 7 Νοεμβρίου

Τούς αφανείς ήρωες της πίστεως ο Κύριός μας τους καθιστά εμφανείς, για να δοξάσει τα κατορθώματά τους και να μας διαβεβαιώσει ότι «Ουκ έστι κτίσις αφανής ενώπιον Αυτού, πάντα δε γυμνά και τετραχηλισμένα τοις οφθαλμοίς Αυτού» (Εβρ. δ' 13). Ο Θεός μας, «ο ετάζων καρδίας και νεφρούς» (Ψαλμ. 7, 9), Αυτός που γνωρίζει τα εσώβαθα των καρδιών μας και το βάθος των λογισμών μας, τιμά και βραβεύει τους ταπεινούς και αφανείς δούλους Του και το μεγάλο βραβείο Του δεν είναι άλλο από το «βραβείον της άνω κλήσεως» (Φιλιπ. γ' 14). Καθενός μας βλέπει τα έργα και τις επιθυμίες και τα κρυπτά μας και μας τα ανταποδίδει στα φανερά, κατά το λόγιό Του: «Ο βλέπων εν τω κρυπτώ αποδώσει σοι εν τω φανερώ» (Ματθ. στ' 4). Άλλωστε, η γνωριμία μας με τους αφανείς ήρωες της πίστεως πολλή ωφέλεια προξενεί στους πιστούς, αφού, όπως λέγει και ο σοφός Σειραχείδης, ποιά ωφέλεια υπάρχει και μπορεί να προέλθει από σοφία κρυμμένη και από θησαυρό που δεν φαίνεται: «Σοφία κεκρυμμένη και θησαυρός αφανής, τις ωφέλεια εν αμφοτέροις;» (Σοφ. Σειρ. κ' 30).

Ο Όσιος Αμβρόσιος, ο Κύπριος, είναι ένας κρυμμένος θησαυρός στο κυπριακό αγιολόγιο. Ο πανδαμάτορας χρόνος έφερε στη λήθη τη μνήμη του και τα πνευματικά του παλαίσματα. Το όνομά του προφέρεται από πολλούς ασυναίσθητα, αφού δύο χωριά της Ορθόδοξης Μεγαλονήσου μας φέρουν το όνομά του. Στην πραγματικότητα σήμερα ο Όσιος Αμβρόσιος είναι ένας αφανής, ένας αγνωστος Ασκητής. Δεν γνωρίζουμε τον τόπο της ασκήσεώς του, καθώς και τη χρονολογία που έζησε και ευαρέστησε στο Θεό με τα σύντονα κατορθώματά του. Ασφαλώς νέκρωσε τη σάρκα του με την αδιάκοπη άσκηση και ζώωσε το πνεύμα του. Έδωσε αίμα, για να πάρει πνεύμα.

Δύο τεκμήρια της επί της γης θεάρεστης διαδρομής του και της καθαρότητας του βίου του αποτελούν η ιστόρηση της αγίας μορφής του και η χαριτόβρυτη και μυροβλύζουσα κάρα του. Η φωτόμορφη εικόνα του, όπως ιστορείται στις βυζαντινές τοιχογραφίες του πάνσεπτου Ναού του Αγίου Νικολάου της Στέγης, στην Κακοπετριά, πιστοποιεί την ύπαρξη ενός Ασκητού, που εγκατέλειψε κάθε γήινη φροντίδα και πρόσκαιρη απόλαυση, για να τρυγήσει το μέλι και την αμβροσία της άληκτης μακαριότητας· ενός Ασκητού, που αναλώθηκε στην προσευχή, στην κακοπάθεια, στον αγώνα για την εσωτερική τελείωση, για την άνοδο της κλίμακος από το «κατ' εικόνα» στο «καθ' ομοίωσιν» (Ιάκ. γ' 9) και τη μέθεξή του στη θέωση. Η πανσεβάσμια εξ άλλου κάρα του, την οποία θησαυρίζει η παλαίφατη, ιστορική, σταυροπηγιακή και βασιλική Μονή του Κύκκου, με την άρρητη ευωδία της και τη θαυματουργική χάρη της πιστοποιεί την «χάριν την δοθείσαν υπό του Θεού» (Ρωμ. ιε' 15) στο γνήσιο φίλο του, τον Όσιο Αμβρόσιο· αυτόν που ο φανερωμένος Κύριος, «ο Υιός του Θεού του ζώντος» (Ματθ. ιστ' 16), ο αίτιος και χορηγός της πνευματικής ζωής μας, φανέρωσε τον Όσιό του με δόξα, όπως μας λέει και ο Απόστολος Παύλος: «Όταν ο Χριστός φανερωθή, η ζωή ημών, τότε και υμείς συν αυτώ φανερωθήσεσθε εν δόξη» (Κολασ. γ' 4).